

vulkancic.vulkani.rs   
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

FIRST TERM AT MALORY TOWERS

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1946 by Methuen & Co. Ltd

This edition published in 2019 by Hodder & Stoughton Malory Towers®,

Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trade marks of

Hodder & Stoughton Limited

Text © 2019 Hodder & Stoughton Limited

Cover illustration by Pippa Curnick

Illustration © 2019 Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2021 Вулкан издаваштво

Малоријеве куле - Прво полугодиште © 2021 Hodder & Stoughton  
Limited

ISBN 978-86-10-03626-8



Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Enid Blyton®

ПРВО ПОЛУГОДИШТЕ

# МАЛОРИЈЕВЕ КУЛЕ

Превела Звездана Шелмић

 **Вулканчић**

Београд, 2021.



## Садржај

1. Полазак у интернат . . . . .	7
2. Малоријеве куле . . . . .	17
3. Прва ноћ и јутро . . . . .	25
4. Разред госпођице Потс . . . . .	35
5. Пролази прва седмица . . . . .	43
6. Алишина мала шала . . . . .	51
7. Дарел губи стрпљење . . . . .	61
8. Дарел и Гвендолин . . . . .	68
9. Алиша је у невољи . . . . .	76
10. Необично пријатељство . . . . .	84
11. Скандал са пауком . . . . .	92
12. Оштре речи . . . . .	100
13. Најзад тромесечје . . . . .	109
14. Стварно диван дан . . . . .	117
15. Неочекивана свађа . . . . .	126
16. Тешки дани за Дарел . . . . .	134
17. Дивно изненађење . . . . .	142
18. Дарел и Сали . . . . .	151
19. Салин план . . . . .	159
20. Браво, Мери-Лу . . . . .	167
21. Шок за Дарел . . . . .	175
22. Крај полугодишта . . . . .	183



## Полазак у интернат

Дарел Риверс се огледала. Било је време да се пође на воз, али је имала још минут да провери како јој стоји униформа нове школе.

„Баш згодно“, рекла је Дарел, вртећи се око себе. „Браон капут, браон шешир, наранџаста машна и браон туника са наранџастим појасом. Допада ми се.“

Утом је у собу завирила њена мама и насмешила се. „Дивиш се себи?“, упитала је. „Па, и мени се допада. Морам рећи да у Малоријевим кулама имају дивне униформе. Хајде, Дарел. Не желимо да закасниш на воз на самом почетку полугодишта!“

Дарел је била узбуђена. Први пут ће ићи у интернат. Малоријеве куле не примају децу млађу од дванаест година, па ће Дарел тамо бити међу најмлађима. Унапред се радовала новим пријатељствима, учењу и игрању.

Како ли ће бити тамо?, размишљала је. Прочитала сам многе прича о интернатима, али ће сигурно у Малоријевим кулама бити грувачије. Свака школа је грувачија. Надам се да ћу сћећи нове пријатеље.

Дарел је било жао што се растаје од пријатеља. Нико од њих није ишао у Малоријеве куле. Досад је ишла у школу недалеко од куће, а деца из њеног разреда уписана су у неке друге интернате, или ће наставити да иду у исту школу.

Кофер јој је био препун. На једној страници писало је крупним црним словима: ДАРЕЛ РИВЕРС. Била је ту и велика налепница „МК“, за Малоријеве куле. Дарел је са собом носила само тениски рекет у преси и малу торбу у коју јој је мама спаковала нешто ствари за прву ноћ.

„Нећеш моћи да распакујеш кофер прве вечери“, објаснила је мама. „Зато свака девојчица треба да има малу торбу са спаваћицом, четкицом за зубе и сличним стварима. Ево ти пет фунти. Треба да ти потраје цело полугодиште, јер деци у твом разреду није дозвољено да имају више џепарца од тога.“

„Ма биће ми довољно!“, изјавила је Дарел и ставила новац у новчаник. „Ионако нећу морати ништа да купујем! Ево таксија, мама. Хајдемо!“

Већ се поздравила са татом, када је јутрос кретао на посао. Чврсто ју је загрлио и рекао: „Довиђења и срећно, Дарел. Много ћеш научити у Малоријевим кулама, јер је то одлична школа. Потруди се да и ти њих научиш понешто!“

Сад су коначно кренуле. Кофер су сместиле на предње седиште, крај возача. Дарел је извирила кроз прозор да још једном погледа кућу. „Брзо ћу се вратити!“, довикнула је великој црној мачки која је седела на зидићу



и умивала се. „У почетку ћеш ми мало недостајати, али ћу се брзо привићи. Је ли тако, мама?“

„Наравно“, насмешила се мама. „Биће ти дивно! Нећеш желети да дођеш кући ни преко распушта!“

Морале су да оду у Лондон како би ухватиле воз за Корнвол, где се налазе Малоријеве куле. „Имају посебну линију за Малоријеве куле“, рекла је мама. „Гледај, ено табле. Малоријеве куле, перон седам. Хајдемо. Имамо времена. Остаћу с тобом неколико минута, док не видим да је све у реду и да ће нека наставница бити са тобом и осталим девојчицама, а онда идем.“

Стигле су на перон. Ту је стајао дугачак воз са ознаком „Малоријеве куле“. Сви вагони били су резервисани за девојчице из те школе. На прозорима вагона били су различити натписи. На једном је писало „Северна кула“, на другом „Јужна кула“. Потом је следила „Западна кула“ и, на крају, „Источна кула“.

„Ти си Северна кула“, рекла је мама. „Малоријеве куле имају четири зграде за смештај ученица и свака има кулу. Ти ћеш бити у Северној кули, тако ми је рекла директорка, а твоја васпитачица је госпођица Потс. Треба да је пронађемо.“

Дарел је гледала девојчице на перону. Видело се да су све из Малорија, јер су носиле браон капуте и шешире и, наравно, наранџасте машне. Чинило се да се све познају и причале су и смејале се из свег гласа. Дарел је одједном обузела стрепња.

*Никада нећу успети да упознам све те девојчице!, помислила је док се освртала. И неке су многа сћарије*

*од мене! Изгледају сасвим одрасло. Мислим да ћу их се  
илашии.*

Девојчице из завршних разреда заиста су изгледале  
веома одрасло. Уопште нису обраћале пажњу на оне  
млађе. Млађе девојчице су им се склањале с пута док  
су се оне, уз много галаме, пењале у вагоне.

„Здраво, Лоти! Здраво, Мери! Ох, ено Пенелопе!  
Здраво, Пени, дођи са нама. Хилда, ниси ми нијед-  
ном писала за време распуста, кокошко! Џин, дођи у  
наш вагон!“

Њихови весели гласови одјекивали су по целом  
перону. Дарел је погледом потражила маму. Ах, ено  
је, разговара са женом пријатног лица – то је сигур-  
но васпитачица, госпођица Потс. Дарел ју је пажљиво  
осмотрила. Да, допала јој се – допало јој се што јој очи  
блистају, али је имала некако одлучан израз лица. Си-  
гурно не треба да се качи са њом.

Госпођица Потс је пришла и насмешила се Дарел.  
„Ево наше нове девојчице!“, рекла је. „Путоваћеш са  
мном у купеу – гледај, онај тамо. Нове девојчице увек  
путују са мном.“

„Ох, значи има и других нових девојчица? Мислим,  
у мом разреду?“, упитала је Дарел.

„О, да. Још две. Нису још стигле. Госпођо Риверс, ево  
девојчице која ће ићи у исти разред са Дарел – Али-  
ша Џонс. Она ће припазити на Дарел пошто се будете  
опростиле.“

„Здраво“, рекла је Алиша и загледала се у Дарел бли-  
ставим очима. „Идемо у исти разред. Да ли волиш да

седиш у углу купеа? Ако је тако, боље да пожуримо унутра.“

„Онда да се поздравимо, душо“, рекла је госпођа Риверс ведро, па је пољубила Дарел и чврсто је загрлила. „Писаћу ти чим добијем твоје прво писмо. Лепо се проведи!“

„Хоћу, свакако“, одговорила је Дарел и испратила погледом маму док се удаљавала. Није имала времена да се осети усамљено јер ју је Алиша одмах узела под своје. Повела ју је до вагона госпођице Потс и погурала уз степенице.

„Стави торбу у угао, а ја ћу своју ставити преко пута“, рекла је Алиша. „Онда можемо да стојимо на вратима и гледамо шта се дешава. Јао, погледај оно. Лекција 'Како се не треба поздрављати са својом драгом ћеркицом'!“

Дарел је видела девојчицу својих година, у школској униформи, али дуге косе пуштене низ леђа. Грчевито се држала за маму и гласно плакала.

„Мама би требало да се насмеши, да јој чоколаду и оде!“, изјавила је Алиша. „Ако имаш такво дете, ништа друго неће вредети. Сирота мала мамина маза!“

Мама је била скоро исто толико очајна као девојчица. И она је плакала. Утом им је одлучно пришла госпођица Потс.

„Гледај сад нашу Потти!“, рекла је Алиша. Дарел се запрепастила. Потти! Зар се васпитачици смеју давати надимци? У сваком случају, госпођица Потс није изгледала као особа којој такав надимак пристаје. Нити било који други надимак, заправо.

„Преузећу Гвендолин“, рекла је уплаканој мајци. „Време је да уђе у вагон. Тамо ће се брзо смирити, госпођо Лејси.“

Гвендолин као да је била спремна да пође, али ју је мама и даље грчевито стезала. Алиша је фркнула. „Видиш ли зашто је Гвендолин постала таква маза?“, упитала је. „Због маме! Драго ми је што је моја мама разумна. И твоја је изгледала врло фино – весела и пријатна.“

Дарел је била задовољна због ове похвале. Гледала је госпођицу Потс како одлучно одваја Гвендолин од маме и води је ка њима.

„Алиша! Ево још једне!“, рекла је, а Алиша је повукла Гвендолин у вагон.

Гвендолинина мама пришла је вагону и погледала унутра. „Ено слободног седишта у углу, душо“, рекла је. „И немој седети леђима окренута локомотиви. Знаш да ти је од тога увек мука. И немој...“

До купеа је стигла још једна девојчица, ситна и одлучна, широког лица и косе чврсто уплетене у плетенице. „Је ли ово купе госпођице Потс?“, упитала је.

„Јесте“, рекла је Алиша. „Јеси ли ти трећа нова девојчица? Северна кула?“

„Да. Ја сам Сали Хоуп.“

„Где ти је мама?“, упитала је Алиша. „Требало је да те прво одведе код госпођице Потс, да би те она евидентирала на списку.“

„Ох, мама није имала времена да дође“, рекла је Сали. „Дошла сам сама.“

„Замисли!“, изненадила се Алиша. „Па, свака мама је другачија. Неке дођу, смеше се и лепо се поздраве, неке дођу и плачу – а неке просто уопште не дођу.“

„Алиша, немој толико да причаш“, зачуо се глас госпођице Потс. Она је добро знала колико је Алиша брбљива. Госпођа Лејси се одједном збунила и више није засипала Гвендолин саветима. Љутито је погледала Алишу. Срећом, баш тада је отправник возова дунуо у пиштаљку и наступила је општа трка ка седиштима.

Госпођица Потс је ушла у купе са још две или три девојчице. Врата су се залупила. Гвендолинина мама је погледала унутра, али се Гвендолин баш у том тренутку сагнула да нађе нешто што је испустила.

„Где је Гвендолин?“, уплашено је упитала госпођа Лејси. „Морам да се поздравим са њом. Где је...“

Али воз је већ кретао. Гвендолин се усправила и потом расплакала. „Нисам се поздравила!“, јецала је.

„Па колико пута мораш да се опростиш!“, уздахнула је Алиша. „Сигурно сте се поздравиле двадесет пута.“

Госпођица Потс је погледала Гвендолин. Већ ју је проценила и знала је да је размажена јединица, себична, и да ће у почетку бити проблема са њом.

Затим је погледала тиху малу Сали Хоуп. Необично дете, са уредним плетеницама и затвореним лицем. Мајка је није испратила. Да ли је Сали то сметало? Госпођица Потс није могла да утврди.

Потом је погледала Дарел. Њу је било лако проценити. Она никад ништа не крије и говори оно што мисли, мада не баш тако отворено као Алиша.

Фина, исправна, поуздана девојчица, закључила је госпођица Потс. Мада понекад може да се покаже незбиљна. Изгледа бистро. Видеће се уме ли то да искористи! Таква девојчица добро би дошла Северној кули!

Девојчице су се распричале. „Како је у Малоријевим кулама?“, упитала је Дарел. „Видела сам фотографије, наравно. Изгледају као баш велика школа.“

„И јесте. Поглед на море је диван, знаш“, рекла је Алиша. „Саграђена је на литици. Имаш среће што си у Северној кули – одатле је најбољи поглед!“

„Да ли свака кула има своје учионице?“, упитала је Дарел. Алиша је одмахнула главом.

„О, не! Девојчице из све четири куле иду на исте часове. У свакој кући је око шездесет девојчица. Главна у нашој кући је Памела. Она је префект. Ено је тамо!“

Памела је била висока тиха девојка која је седела с још једном девојком својих година. Деловале су врло присно са госпођицом Потс и весело су разговарале шта их све чека у наредном полугодишту.

Алиша, још једна девојчица по имену Теси, Сали и Дарел су се такође распричале. Гвендолин је седела у углу и деловала је врло жалосно. Нико није обраћао пажњу на њу, а она није навикла да буде тако!

Мало је зајецала и испод ока погледала остале. Алиша је приметила тај поглед и насмешила се. „Само се прави!“, шапнула је осталим двома. „Они који су стварно тужни увек окрећу лице и покушавају то да сакрију. Најбоље да уопште не обраћамо пажњу на нашу драгу Гвендолин.“

Сирота Гвендолин! Она то није могла знати, али је Алишино понашање било најбоље могуће за њу. Одувек су јој указивали сувише пажње, и зато јој живот у Малоријевим кулама неће бити лак.

„Разведри се, Гвендолин“, рекла је весело госпођица Потс и одмах наставила разговор са старијим девојчицама.

„Мука ми је“, објавила је Гвендолин после неког времена, чврсто решена да се некако угура у центар пажње.

„Не изгледаш тако“, сместа је одвратила Алиша. „Зар не, госпођице Потс? Ја увек позелим кад ми је мука.“

Гвендолин је пожелела да јој је стварно мука! То би научило памети ову девојчицу оштрог језика. Наслонила је главу на седиште. „Стварно ми је мука!“, рекла је малаксало. „Стварно ми је мука! Јао, шта да радим?“

„Ево, сачекај мало – имам папирну кесу“, рекла је Алиша и извукла кесу из торбе. „Мом брату је стално мука у ауту, па мама због њега носи папирне кесе куд год да пођемо. Увек ми је смешно кад га видим да гурне нос у кесу, сироти Сем – изгледа као коњ са зобницом!“

На ово су сви морали да се насмеју. Осим Гвендолин, наравно, која је изгледала бесно. Каква ужасна девојчица, упорно је задиркује. Већ је видела да је неће заволети.

Потом је Гвендолин ћутке седела и није више покушавала да привуче пажњу. Плашила се шта би јој Алиша рекла.

Дарел је за то време гледала Алишу са великим дивљењем. Како би волела да се спријатеље! Како би им сјајно било заједно!



## 2

### Малоријеве куле

Путовање до Малоријевих кула било је дугачко, али пошто је воз имао и вагон-ресторан, девојчице су на смену одлазиле тамо да ручају и то је била одлична пауза. У возу су и ужинале. У почетку су све девојчице причале, али како је дан одмицао, постепено су заћутале. Неке су спавале. Путовање је стварно дуго трајало!

Било је узбудљиво кад су стигле до станице за Малоријеве куле. Школа је била неколико километара одатле, а велике кочије чекале су пред станицом да превезу децу до школе.

„Хајде“, рекла је Алиша и ухватила Дарел за руку. „Ако пожуримо, заузећемо предње седиште, поред кочијаша. Брзо! Где ти је ташна?“

„Идем и ја“, рекла је Гвендолин, али су девојчице отишле пре него што је стигла да прикупи ствари. Већ су седеле на предњим седиштима. Стизале су и остале ученице, по две или три, а једини носач на станици помагао је да се утоваре многобројни кофери.

„Да ли се одавде виде Малоријеве куле?“, упитала је Дарел, осврћући се.

„Не. Рећи ћу ти кад се буду виделе. У једној кривини се просто појаве“, објаснила је Алиша.

„Да, дивно је кад одједном искрсну“, додала је Памела, тиха девојка, префект Северног торња, која је села у кочију одмах иза Алише и Дарел. Очи су јој блистале. „Мислим да се Малоријеве куле најлепше виде кад изађемо из те кривине, нарочито кад сунце залази.“

Дарел је осетила топлину у Памелином гласу и закључила да она заиста воли школу. Погледала је девојку и веома јој се допала.

Памела је приметила тај поглед и насмејала се. „Имаш среће, Дарел“, рекла је. „Тек полазиш у Малоријеве куле! Ја за годину дана више нећу бити ту – осим на годишњицама. Искористи то време што боље можеш.“

„И хоћу“, рекла је Дарел и окренула се напред, чекајући да види школу у коју ће ићи наредних шест година.

Стигли су до кривине. Алиша ју је гурнула лактом. „Ено, гледај! Тамо, на оном брду! Море је иза, на дну литице, али одавде не може да се види, наравно.“

Дарел се загледала. Видела је велику, четвртасту зграду од светлосивог камена високо на брду. То је заправо била литица, која се с друге стране стрмо спуштала ка мору. На оба краја зграде биле су округле куле. Дарел је видела још две, на другој страни, дакле укупно четири. Северна, Јужна, Источна и Западна кула.

Прозори су блистали. Зелена пузавица је на неким местима покривала зид све до крова. Тако је зграда личила на старински замак.

Моја школа!, помислила је Дарел осећајући топлину око срца. Добро је. Баш лепо што ћу годинама ићи у ову школу. Волећу је.

„Да ли ти се допада?“, нестрпљиво је питала Алиша.

„Да, веома“, рекла је Дарел. „Али нема шансе да се снаћем унутра! Огромна је.“

„Не брини, све ћу ти показати“, умиривала ју је Алиша. „Чудо једно како се брзо људи снаћу.“

Кочија је скренула још једном и Малоријеве куле су нестале с видика. Поново су се појавиле, мало ближе, у следећој кривини, и ускоро су се кочије зауставиле пред степеништем које је водило до великих улазних врата.

„Баш као улаз у дворцац“, узвикнула је Дарел.

„Да“, сложила се, неочекивано, и Гвендолин иза њихових леђа. „Осећају се као вилинска принцеза кад се будем пењала туда!“ Забацила је дугу плаву косу преко рамена.

„Сигурно!“, подсмешљиво је рекла Алиша. „Али Потти ће ти брзо избити те идеје из главе.“

Дарел је сишла из кочије и нестала у гомили девојчица које су хитале уз степенице. Потражила је погледом Алишу, али она као да је у земљу пропала. И тако је Дарел сама кренула уз степенице, држећи малу торбу и рекет, помало изгубљена и усамљена у бучној години девојчица. Одједном ју је обузела паника без Алише у близини!

Потом се све дешавало као у магли. Дарел није знала куда да иде ни шта да ради. Узалуд је тражила Алишу, или Памелу, префекта. Да ли треба да иде право у Северну кулу? Све друге девојчице као да су тачно знале шта да раде и куда да иду, све осим сироте Дарел!

Онда је угледала госпођицу Потс и осетила олакшање. Пришла јој је, а госпођица Потс се насмешила. „Здраво! Осећаш се изгубљено? Где је нестала она неваљала Алиша? Требало је да пази на тебе. Све девојчице из Северне куле треба да иду тамо и распакују ноћну торбу. Надзорница вас чека.“

Дарел није имала појма како да стигне до Северне куле, па је остала крај госпођице Потс и чекала. Ускоро се појавила Алиша, праћена јатом девојчица.

„Здраво!“, рекла је кад је видела Дарел. „Изгубила сам те. Ово су девојчице из нашег разреда, али ти нећу још говорити њихова имена. Само би ти се све побркало. Неке су из Северне куле, али неке припадају другим кућама. Хајде, идемо у Северну кулу да се поздравимо са надзорницом. Где нам је наша драга Гвендолин?“

„Алиша“, рекла је строго госпођица Потс, али су јој се очи смешиле, „пружи шансу Гвендолин!“

„А Сали Хоуп? Где је она?“, наставила је Алиша. „Дођи, Сали. Добро, госпођице Потс, одвешћу их у Северну кулу и причуваћу их неко време!“

Сали, Гвендолин и Дарел пошле су за Алишом. Налазиле су се у великом предворју са вратима на оба краја, а широко степениште пружало се испред њих.